

Jak šli kluci poprvé do školy

Bylo prvního září a děti šly poprvé do školy. Ten den byl svátek svatého Jiljí. Říkávalo se:

Svatý Jiljí jasný, bude podzim krásný.

Sluníčko ráno školákům svítilo na cestu a Martínek už na Honzíka nedočkavě čekal. Společně vykročili.

Honzík měl špatnou náladu, bručel: „To já bysem do školy vůbec nemusel.“ A kamaráda přesvědčeně ujišťoval: „Já už stejně všechno umím.“

Martínek namítl: „Ale psát neumíš.“

„Chm! Psát nepotřebuju.“

Martínek to viděl jinak: „To já se těším, až se to naučím!“

Honzík pohodil vzdorně hlavou: „Já se zas těším po škole k dědovi Koudelkovi. Slíbil, že budeme vyrábět draka.“

Před školou stál pan učitel Janek a popoháněl opozdilé žáčky: „Tak honem, kluci, čeká se jen na vás.“

Děti se ve třídě usadily v lavicích po dvou. Na Honzíka s Martínkem zbyla už jen poslední lavice.

Pan učitel děti vlídně oslovil: „Tak vás vítám první den ve škole. Někteří už to tady znají, ale někdo je tu nový. Věřím, že se vám tu všem bude líbit.“

Všechny děti i Martínek učiteli pozorně naslouchaly, ale Honzík se neposedně vrtěl a dával okázale najevo, že se nudí. Pak se sklonil k brašně, něco z ní vytáhl a s potutelným úsměvem to strčil Martínkovi před oči: „Hele, co mám!“

Martínek se nejdřív lekl, ale pak zjistil, co to je, a Honzíkovu ruku odstrčil: „Neruš!“ A ta věc odletěla na lavici před nimi, kde seděly dvě copaté dívky.

„Myš!“ zapištěly zděšeně.

Učitel Janek k nim přistoupil a „myš“ si zvědavě prohlédl. Byla umně vyrobená ze šišky, s očima z trnek a ocáskem z provázku. Učitel se zahleděl na Honzíka a přísně pronesl: „Někteří noví žáci se ještě neumí ve škole chovat. Ale doufám, že se to brzy naučí.“

Honzík se tvářil jako mílius, ale Martínek provinile sklonil hlavu. Jen se učitel otočil ke katedře, Honzík do kamaráda šťouchl a vyčítavě zašeptal: „Neměl jsi do mě strkat.“